

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 83)

***/ Nha Trang, mùng 7 Tết,
Thứ ba, Mar 7, 2017.**

Như đã hẹn, lúc 10 giờ sáng vợ chồng ông Dũng từ Ninh Hòa chạy xe hơi vào Nha Trang đón hai chúng tôi ra nhà họ chơi.

[Từ lúc còn ở Dalat, trong dự tính di chuyển xuống Nha Trang, tôi và Tâm vẫn nhiều lần nghe anh nói:

“Anh có giữ số phone chú Dũng, thuở xưa là tay đàn em, nắm phần điều chỉnh âm thanh cho ban nhạc. Nghe nói bây giờ có tiền lắm, chú ấy bảo bất cứ lúc nào anh xuống Nha Trang thì điện thoại chú hay, chú sẽ đem xe vào đón.”

Lúc đã ở nhà Di, thấy cái vẻ anh u uất quá, tôi có gợi lại chuyện này thì anh phớt lờ đi.

Đến một bữa, theo lời kêu gọi của chị Kim Chi, hai vợ chồng nhà ông Dũng từ Ninh Hòa về Nha Trang gặp anh thật. Anh giới thiệu tôi, “*violoniste và là nhà văn TTBG, ở Mỹ*”.

Trong câu chuyện, thấy anh cười ha hả, điệu rất vui thú. Lần hỏi tự nghe ông Dũng kể:

“Ngày xưa trong đoàn ca nhạc anh Ngọc làm chủ, thấy ảnh ngon lành quá, tôi không bao giờ mơ đến việc được ngồi uống rượu tay đôi với ảnh đâu. Một đêm thu vào của ảnh bằng một tháng lương tôi được lãnh.”

Anh xin tôi đề tặng vợ chồng ông Dũng quyển Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau rồi cùng anh hòa tấu bản tango La Cumparsita cho họ nghe.

Thế là một buổi văn nghệ “một hôm nào đó” tại nhà ông Dũng ở Ninh Hòa được trù định.]

Buổi hôm nay là lần hẹn đó.

Điều ngạc nhiên trong tôi không phải phát sinh từ những “trọc phú mới” này, mà chính là TỬ ANH. Tự nghĩ, anh không nhận ra được thực trạng lòng người trong chế độ CS. Cái kiêu hãnh tự trọng nơi anh (ngày xưa tôi tin là CỐ) hình như biến đi hết cả! Anh vẫn “ngây thơ” để không nắm rõ đâu là “tình cảm chân thật” và đâu là “sự khoe mẽ” vật chất trong một đất nước có vô số kẻ “tay ngang làm giàu”.

Hoặc, có phải 43 năm, anh cũng BỊ biến hóa theo lối suy nghĩ của những người sống trong cùng chế độ? Nên, tấm lòng của một người bạn nghèo (làm ô-sin, lời anh kể) như chị Kim Chi vẫn KHÔNG được anh lưu tâm cho bằng những đái bôi giả dối của những “tay em, tay học trò” nổi cộm vật chất nhìn thấy chung quanh?!

Chữ “ngạc nhiên” viết ở trên lúc này lại chuyển sang “buồn bã”.

Tôi thấy buồn khi “khám phá” ra điều vừa viết.

Bây giờ tôi đâu còn là đứa con gái gitane của thời 25 tuổi nhắm mắt tin ngay bất kỳ lời nào anh nói. Bây giờ, cái tôi cần trên hết nơi anh (ngoài Âm nhạc) là “*một tấm lòng thành thật*”.

Điều này anh KHÔNG có. Đối cho tôi, anh vẫn KHÔNG thành thật. Ít nhất buổi hôm nay tại nhà ông Dũng Ninh Hòa đã là lần (thứ bao nhiêu không nhớ?), tôi được anh chứng minh rằng tôi KHÔNG SAI theo cái nhìn về anh.

*

**

Trong căn phòng khách rộng lầu hai còn đượm chất nông dân trên một căn phố mặt tiền ở vùng thôn dã, máy lạnh, cửa đóng kín, giàn âm thanh hiện đại với các cái loa đồ sộ được trang bày mọi chỗ, ông Dũng mở cây piano điện đời mới nhất ra “khoe mẽ” với anh. Khuôn mặt anh rõ sáng, những ngón tay mân mê hàng phím, điệu thích thú âu yếm.

Nhưng chỉ thế! Không đầy mười phút, cây đàn được đóng nắp, chìa khóa vặn ngang trước sự ngẩn ngơ tiếc nuối của anh!

Thật sự tôi rất đau lòng nhớ lại cái hôm hai vợ chồng ông Dũng đến tìm anh ở nhà Dì, nghe ông này cứ nằng nặc buộc anh phải đem theo cây keyboard tôi tàn trong buổi hẹn. Càng đau lòng hơn theo cái điều suốt 4 giờ dài từ chiều sang tối, anh cứ PHẢI liên tục BỊ tay đàn em cũ yêu cầu đệm keyboard các bài nhạc loại “hát cho trâu nghe” (từ ngữ anh dùng) theo hết anh ca sĩ vườn này tới chị ca sĩ thôn kia cất giọng “rõng” tới đi!

(Tôi nhìn ra rất rõ sự chịu đựng buồn rầu của anh suốt buổi chiều tối).

Đáp lại, sự đái ngộ cho hai nhạc sĩ chỉ là những lon bière, vài đĩa đậu phộng và một căn phòng khách sạn rất rẻ tiền (của đứa cháu bà vợ) thiếu thốn hoàn toàn mọi thứ, ngay đến một ly nước lạnh cũng tìm không thấy! Nơi đây vắng vẻ, hẻo lánh, xa phố thị. Nửa đêm thấy anh đói quá, tôi lôi vài viên kẹo chocolate (lúc nào cũng mang theo) trong túi xách, đưa anh. Anh nhận lấy, ăn vội vàng, không giấu diếm vẻ thèm khát!

*

**

Lúc quá nửa đêm, khi anh đã ngủ, ngồi dài trên giường, tôi mở laptop ra làm việc thì nhận thư anh Văn Thanh (từ San Francisco).

BG,

Độc Số Phận Lênh Đênh Của Một Cây Đàn, những dòng viết đẫm nước mắt, cứ tưởng như nạo vét đến cạn tầng đáy của tâm hồn, những chai sạn.

Không! Đó là những tiếng vỗ cánh khi vượt bay lên khoảng trời cao, vượt lên tất cả, cười át đi tất cả, để nhìn lại tất cả, cho một ca khúc mới trỗi sinh trong đời mình!

Đó là thu hoạch, đó là niềm hạnh phúc chứ không hẳn là nỗi đau như khi BG hạ bút viết!

Mừng cho BG!

(VT.)

□